

Συνέντευξη.

1. Ονομάζομαι Ελένη Πριοβόλου του Σωτηρίου, γεννημένη στις 9 Μαρτίου 1959, στο Αγγελόκαστρο της τότε Επαρχίας Μεσολογγίου.
2. Στη γενέτειρά μου, καθώς και στο Αγρίνιο όπου πήγα γυμνάσιο, έζησα μέχρι 18 χρονών, οπότε έφυγα και πήγα στην Αθήνα για σπουδές.
3. Ο σιδηρόδρομος και κυρίως ο σταθμός του με το καφεεντάκι του, αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της πρώιμης παιδικής μου ηλικίας.
4. Θυμάμαι πολύ καλά την αίθουσα επιβατών, κρύα και άχρωμη, τον σταθμάρχη, τους επιβάτες που πήγαιναν στο Αγρίνιο αλλά και τους λουόμενους που κατέβαιναν στη θάλασσα της Σταμνάς. Δε θυμάμαι πόσα βαγόνια είχε, αλλά στα παιδικά μου μάτια έμοιαζε ατελείωτο.
5. Οι άνθρωποι του χωριού μας αλλά και όλων των χωριών από το Αγρίνιο μέχρι το Κρυονέρι, χρησιμοποιούσαν κατά κανόνα το τρένο, επειδή δεν υπήρχε άλλη συγκοινωνία για τις πόλεις-Μεσολόγγι, Αιτωλικό, Αγρίνιο, και τα ιδιωτικά αυτοκίνητα ήταν ανύπαρκτα. Στο χωριό μας υπήρχε ένα «Αγοραίον», κάτι σαν τα Ταξί, που μας πήγαινε στις πόλεις, αλλά ήταν πιο ακριβό. Στις πόλεις πηγαίναμε συνήθως για ψώνια-ρούχα, παπούτσια- άλλες εμπορικές συναλλαγές και για δουλειές στις δημόσιες υπηρεσίες. Ακόμα και για ιατρικούς λόγους.
6. Ταξίδευα με το τρένο κάμποσες φορές το χρόνο.
7. Το ταξίδι μού φαινόταν πολύ μεγάλο, ενώ διαρκούσε μια ώρα και κάτι. Μου άρεσαν τα δέντρα και τα χωράφια που έμοιαζαν να κινούνται σε αντίθετη φορά.
8. Με έπαιρναν συνήθως οι θείες μου στο Αγρίνιο ή ταξίδευα με τη μητέρα μου για να μου αγοράσει παπούτσια, Χριστούγεννα και Πάσχα. Πηγαίναμε επίσης στη θάλασσα για τα καλοκαιρινά μας μπάνια και μια φορά έφτασα μέχρι το Κρυονέρι από όπου

πήραμε το φέρι μποτ για να πάμε στην Πάτρα την περίοδο του Καρναβαλιού.

9. Όλα μου άρεσαν σε αυτό το ταξίδι. Όταν είσαι έξι, επτά και δέκα χρονώ όλα τα βλέπεις μαγικά. Ήμουν στα έντεκα όταν το τρένο μας έπαψε να λειτουργεί.